

אשמת בגידה, מנסה להבין את הערבים דרך המוסיקה. הוא משלב במוסיקה שלו מוטיבים ערביים. אהובתו הזמרת, אסתר שמי, שרה את השירים.

ריקליס נמנע, במודע, מלכנות את סרטו סרט פוליטי. הוא אומר שהוא „נמנע מלהשתמש בשבלונות”. הוא אומר שהסרט הזה הוא יותר בכיוון של ברטולוצ'י — שעשה את הקונפורמיסטים, ורכזו הביע את דעתו על הפאשיזם — מאשר בכיוון של קוסטא גאבראס, שסרטיו הם פוליטיקה בוטה.

אך זה סרט חשוב ולוא רק בגלל העובדה שהוא נוגע כמהות החיים בארץ, בהתלבטות, לטוב ולרע, כיהר דים ובערבים ובמה שהחיים פה עושים לאנשים צעירים.

המוסיקה בסרט צורמת מאוד. השחקנים עושים כמיטב יכולתם. בולטים במיוחד אלי דנקר, בתפקיד רון, ויוסף ביי, בתפקיד ג'וזף. הבימאי דני וקסמן מגלם את רמותו של אורי. בתחילה רצה ריקליס לתפקיד את אסי דיין, אתריכך נסוג, בגלל הרמיון של דיין לאורי אריב.

המוסיקאי והזמרת

אלי דנקר, ה־מגלם את רון המוסיקאי, בן הקיבוץ וחברו של אורי, שנעצר ב־

הערפתי שלא להיפגש עם אמו ואביו, כדי שלא להתחייב לגבי הרמות של אריב. הסרט הוא לא על אריב. הסרט הוא יותר על השקפת עולמם של אנשים היכולים להיות מבחינה פוליטית אקטיביים כמוני — כלומר מהמרכז שמאלה — אבל הסיטואציה רוחפת אותם למעשים קיצוניים. הם, כעצם, רוצים להבין מה קורה בארץ הזו. רון מנסה בעזרת המוסיקה, ואז מה קורה? החבר הכי טוב שלו כוגר בחבר אחר, הכי טוב שלו. זה סרט על אנשים המסתבכים במשהו הגדול עליהם. אנשים החיים בעולם של פראות ואכסיומות, ומנסים למצוא פיתרון פשוט, הומני.

„בעצם, מה שרציתי להגיד הוא: רגע אחד! לפני שאנחנו משחקים במילהמות, הרי קודם כל יש פה אנשים, לא ערבים, לא יהודים, לא סורים ולא ישראלים, פשוט אנשים. ומה איתם, מה קורה להם?”

ביותר בעולם המערבי”, קיבל מבית הספר, בסיום לימודיו, מענק של 15,000 דולר, כדי לעשות סרט שהוא מעין עבודת-סיכום לשלוש שנות לימודים.

הוא כתב את התסריט ביחד עם גבריאל כרסטיין, חברו ללימודים. שגם צילם את הסרט ב־16 מילימטר. אחר כך התקשר אל המפיק מיכה שרפי שטיין, סיפר לו שיש לו תסריט, שהוא ומעט כסף, שרפשיטיין, שהוא בעל מודעות פוליטית, נדלק לרעיון, גייס שחקנים, אנשי-צוות ואת דירתו, שהפיכה למישרד.

מכיוון שכעבור פרק זמן קצר ביותר נגמר הכסף, נאלץ ריקליס להפסיק את הצילומים, ורק אחרי שעבר וחסך התחיל לצלם מחדש, כאשר שחקניו היו עסוקים כל אחד בסרט אחר — ומכאן הצרימות בהמשכיות.

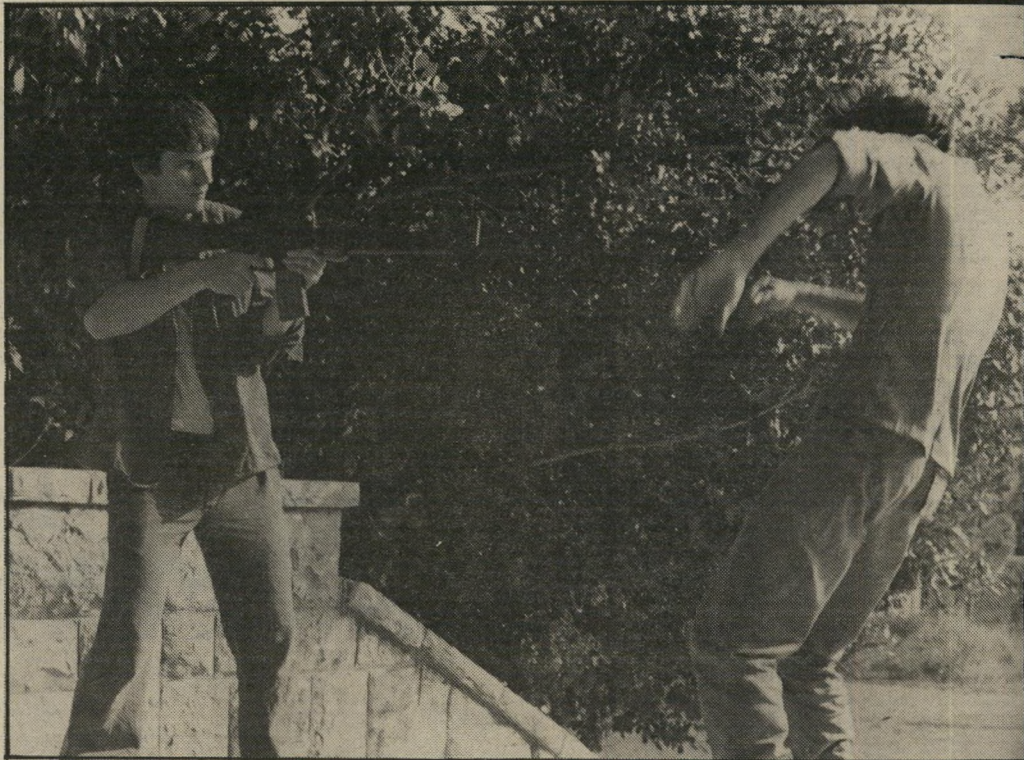
לקיבוץ, שם נערכת חגיגה, רון מלווה את הילדים בנגינת שירי-מולדת, כי למרות מה שעובר עליו, משהו שורשי נשאר בו. מין נאיביות, שגם הפוליטיקה לא מצליחה להרוס.

בסופו של עניין השניים נוסעים לכיוון הגבול, שם מתגלה האמת במערומיה: ג'וזף מודה שהוא איש המוסד. רון אומר לו, שהוא עומד להסגיר אותו לאש"ף. ג'וזף מכוון רובה לעבר רון. בינתיים מגיעות שתי מכוניות משני עברי הגבול — האחת של אש"ף, השניה של המוסד. משתי המכוניות נורות ירות. ג'וזף נהרג מיריות הפלסטינים. רון לוקח את הרובה שלו, מכוון אותו לעבר אנשי המוסד, ומגלה לתדהמתו כי הרובה ריק מכדורים — ג'וזף מעולם לא התכוון לירות בו.

שני הגיבורים נופלים קורבן לנסיי

המשורר יבי (בחולצה המשובצת) ואיש הבוהמה מיצ'ו בן-צור (הממושקף) משח־זרים בסרט את סצינת כסית ושרים בקוללי-קולות את האינטרנציונאל.

הסוף הגור (השחקן יוסף ביי), בתפ־קיד איש המוסד, יורה ברון (אלי דנקר), חברו הטוב ביותר, שרוצה להסגירו לידי

קודם כל אנשים. ערן ריקליס אומר, כי הרעיון של הסרט כהחלטת התחיל עם סיפורו של אורי אריב, אולם לאחר-מכן נאלץ לוותר, מפני שלע־שות סרט פרופר על קיבוץ וטראומות לאומיות. וזו סאגה שלא הייתי עומד בה.”

ואז, לגמרי במיקרה, קרא ריקליס ידיעה בעיתון על צעיר דרום-אפריקאי, נשיא התאחדות סטודנטים בינלאומית, לוחם למען השחורים בארצו, שהתגלה כי היה סוכן שתול של שירות-הבטחון הדרום-אפרי-

בית וליאירועים שיצאו משליטתם. שלוש שנים. אין זה סרט גדול. למעשה זה סרט קטן המבוסס על סיפור שהתרחש, לפחות בחלקו, במציאות של הארץ. הסרט סובל מפגמים טכניים רבים ומחוסר-המשכיות. כך, למשל, נראה אלי דנקר, המגלם את רון, כסצינה אחת כשהוא בתיספורת שונה בסגרים שונים. כל הפגמים האלה נובעים מהעובדה שהסרט צולם במשך שלוש שנים לסירוגין.

ריקליס, תלמיד בית-הספר ה־לאומי לקולנוע (שעליו הוא אומר: „זה בית-הספר לקולנוע היוקרתי

שלושת הגיבורים מימין לשמאל: יוסף ביי, המגלם את איש המוסד, אורי, אותו מגלם הבימאי דני וקסמן, ורון (אלי דנקר), המנסה להסגיר את איש השני-בית.